

ROMANA

Maya Blake

A világ leggazdagabb embere

Lindsay Armstrong

Vészhelyzetben

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Maya Blake, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A ROMANA 711. eredeti címe:

An Heir for the World's Richest Man

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Scheer Katalin

© *Lindsay Armstrong, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A ROMANA 712. eredeti címe: *The Millionaire's Marriage Claim*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2008)

• *Magyarra fordította:* Somló Katalin

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 711-712. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-240-3

• *Kép:* Shutterstock

HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Maya Blake

A világ leggazdagabb embere

1. FEJEZET

Saffron Everhart az íróasztalán pompázó méregdrága virágcsokrot méregette, majd felsóhajtott. Sokkal komplikáltabb az ügy, mint gondolta.

Az évek során szert tett arra az ördögi képességre, hogy egyetlen pillantással felmérje, mit jelentenek az íróasztalán landoló ajándékok. A legújabb örület a virág-ékszer párosítás volt. Mindeddig három gyémánt karkötőre tett szert, hozzájuk illő fülbevalókra, valamint egy szintén gyémánttal kirakott zafirbrossra, amelyet gyűlölt, mert vér és könnyek tapadtak hozzá.

Az eddigiekhez képest ez a lélegzetelállító virágcsokor kész áldásnak számított, különösen, hogy semmilyen kommentárt nem fűztek hozzá.

Saffie odébb tolta a kristályvázát, és ellenállt a kísértésnek, hogy megérintse a törékeny meglegházi liliomokat, amelyek egy exkluzív virágszalomból érkeztek, ahol többnyire csak a gazdagok és szépek vásároltak. Arról is lemondott, hogy orrát a bódító illatú kelyhek közé dugja, vagy hogy azt fontolgassa, mennyibe kerülhetett ez a harminc liliom a vázával együtt. Valószínűleg ezer fontnál is többet kértek érte.

Gondterhelten felállt, tudomást sem vett a panorámaablakból elé táruló szenzációs kilátásról, a nyári napfényben úszó London látképéről, hanem odaállt a dupla ajtó elé, amely a főnöke irodájába vezetett, és kihúzta magát. A külvilág számára ő az elegáns, megbízható szupertitkárnő – és ennek így is kell maradnia.

Ez az ajtó azonban az utóbbi időben egyre nagyobb kihívást jelentett számára. Mintha valami veszélyekkel teli titkos kamra rejlett volna mögötte, ami elől a legjobb lett volna elmenekülni.

Csak hogy nem menekülhetett el. Most még nem.

Már két hónapja halogatta a dolgot, mindig úgy érezte, hogy még nem jött el a megfelelő pillanat. Pedig itt az ideje, hogy véget vessen ennek az áldatlan helyzetnek. Ideje, hogy túltegye magát azon az éjszakán, amelynek az emléke még ma is heves szívdobogásra készíteti. Ideje, hogy összeszedje magát, és újra a saját kezébe vegye az élete irányítását – mielőtt még túl késő lesz.

Éppen rászánta magát, hogy belépjen az orozslán barlangjába, ám ekkor kopogtattak az iroda ajtaján. Nem volt mit tenni, visszafordult, és kinyitotta az ajtót. Az előtte álló férfi eleganciája gyanakvásra készítette. A futárokat csak a tizenötödik emeletig engedték fel, ő azonban az ötvenedikén dolgozott, közvetlenül a világ leggazdagabb emberének védett szentélye mellett.

A futár beljebb lépett. Fekete bársonydobozkát tartott a kezében, rajta a királyi ékszerészet elegáns, büszke logója.

– Ne! – emelte fel a kezét védekezően a lány.

Ezzel a küldeménnyel olyan szintre lépnének, amelyet Saffie semmiképp sem akart elérni. Ha nem cselekszik azonnal, örökre búcsút mondhat a lelki békéjének.

– Nem, ezt nem lehet!

A futár megtorpant a szoba közepén.

– Elnézést kérek, hölgyem. Jó helyen járok? Miss Everhartnak kell átadnom valamit. Meg tudná mondani, hol találom? Szükségem van az aláírására.

Saffron kétségbeesetten rázta a fejét.

– Nem... Úgy értem, jó helyen jár, de nem kapja meg az aláírást. Nem veszem át az ajándékot – tette hozzá már-már hisztérikus hangon.

A futár láthatóan zavarba jött.

– Sajnálom, de ez lehetetlen. Nem vihetem vissza.

– Dehogynem! – ellenkezett a lány. – Volt már dolgom az önök cégével, nagyon jól tudom, hogy nem vagyok köteles átvenni a küldeményt.

A férfi most már szabályosan izzadt. A lánynak megesett rajta a szíve.

– Igaza van, legtöbbször tényleg ez a helyzet. De ez különleges küldemény.

– Amennyiben?

– Azzal a kikötéssel adták át nekünk, hogy nem vihetjük vissza. Az ügyfelünk határozott kívánsága volt, hogy így járjunk el.

Saffron legszívesebben felüvöltött volna. Na persze! A férfi mindent kiszámított, tíz lépéssel előbbre járt nála. Nevetséges, hogy ő viszont nem számolt ezzel a lehetőséggel.

Pillantása a kristályvázára esett, és arra gondolt, hogy elege van a meglepetésekből. Egy halom mérges skorpiónak is jobban örülne, mint ennek itt.

A futár megköszörülte a torkát.

– Szabadjon felhívnom a figyelmét, hogy egyáltalán nem szokványos ékszerről van szó. A nyakék kidolgozásához magától a királynőtől kellett engedélyt kérnünk. Cégünk történetének egyik legkülönlegesebb darabját tartom a kezemben.

Saffron egy pillanatig sem kételkedett a szavaiban. De ha most nem vet véget ennek az örületnek, az élete sosem tér vissza a rendes kerékvágásba. Négy évet vesztegetett el, folyamatosan a szakadék szélén táncolva – és egyetlen percig sem várhat tovább!

Nem a futár volt itt a probléma, hanem a férfi a sűrke acélajtó mögött, a trónszerű székében, alig néhány méternyire tőle.

Aláírta az elismervényt, és átvette a dobozt a futártól. De tudta, hogy óriási hibát követett el.

A küldönc mögött becsukódott az ajtó. Saffie egy ideig földbe gyökerezett lábbal állt, és maga elé meredt. A doboz a kezében egyre súlyosabbnak tűnt. Végül leült az íróasztalához, és kinyitotta.

A rubinkövekkel díszített gyémánt nyakék félelmetesen szép volt. Lélegzetelállító és felülmúlhatatlan. Egy kőkemény, szívtelen férfi nyilvánvaló vesztegetési kísérlete.

Soha életében nem látott ehhez fogható ékszert, arról pedig nem is álmodott, hogy ilyesmit viselhetne. Lenyűgözve bámulta a félelmetesen aprólékos, tökéletes mesterművet. A ragyogó drágakövekből mintha természetfeletti erő áradna. Szívesen megérintette volna, hogy érezze ezt az erőt, de végül lecsapta a doboz fedelét, és elszántan felemelte az állát.

Saffron Everhart nem megvásárolható!

Átfutotta a felmondólevelét, amelyet az utóbbi napokban vagy egy tucatszor átfogalmazott, majd rákattintott a „nyomtatás” gombra.

A gép felzúgott, majd kiköpte magából a papírlapot. A kocka el volt vetve. Végre visszakapja a régi életét! Most már csak az utolsó, legnehezebb akadályt kell leküzdenie.

Megragadta a papírt, odalépett az ajtóhoz, és röviden kopogtatott rajta. Abban a pillanatban, hogy belépett, felharsant a VIP-ügyfeleknek fenntartott telefon. Saffie megtorpant az ajtóban, és lélegzet-visszafojtva várta, hogy főnöke felvegye a kagylót.

– Joao Oliviera.

A világ leggazdagabb embere. És egyúttal a világ legjóképűbb férfiája. Saffron már számtalanszor nyert bebocsátást az Oliviera-birodalom irányítóközpontjába, mégis minden alkalommal megdöbbenette a férfi kisugárzása. Joao Olivierával szemben mindenki eszköztelen volt. Felmérhetetlen gazdagsága, lenyűgöző szépsége, tiszteletet parancsoló fellépése Midász és Krózus hatalmával ruházta fel.

Sűrű, sötét hajába vörös tincseket varázsolt a panorámaablakon betűző májusi napfény, barna arcát erőteljes arccsont és markáns vonások tették jellegzetessé, állán pedig már néhány órával a borotválkozás után kiütközött a borosta. A legkülönösebb az érett whiskyre emlékeztető szeme volt, amelyet hosszú pillák kereteztek.

A férfi intett, hogy lépjen közelebb. Nem volt rajta zakó, fehér inge alatt felsejlettek jól kidolgozott izmai.

Hétfő reggel volt, néhány perccel múlt nyolc óra. Joao Oliviera még nem tűrte fel az inget a karján, amiért Saffie hálát adott az égnek. Legalább ezzel az ígérő látvánnyal nem kellett megküzdenie.

– Lavinia, már vártam a hívását – szólt bele Oliviera a telefonba.

Saffront ostorcsapásként érte a barátságos, bársonyos hang, amely arra a füledt, forró éjszakára emlékeztette Marokkóban.

Joao érzéki baritonja, alig észrevehető akcentusa annyira megigézte, hogy sem éber óráiban, sem álmában nem tudta kiűzni a fejéből. Ezért is rettegett annyira a személyes találkozástól. A férfi hangja izzó parázként égette a bőrét, megbizsergette az egész testét.

Véget kell vetnie ennek az örületnek!

Hangtalanul becsukta maga mögött az ajtót, és türelmesen végighallgatta a telefonbeszélgetést. Ez is a munkájához tartozott. A hétfő reggel, ahogy az utóbbi időben számtalan másik is, Lavinia Archerről szólt.

A hetvennégy éves Lavinia, a világhírű *Archer Group* fő részvényese már harminc éve vezette cégbirodalmát, amelybe hotellánc, sörgyár, hajó- és légitársaság, valamint számos egyéb vállalkozás is tartozott.

Amikor felröppent a hír, hogy az idős hölgy még a hetvenötödik születésnapja előtt el akarja adni a részvényeit, Saffron rögtön tudta, hogy a főnöke le fog csapni a lehetőségre. Így is történt. Joao azonnal nekilátott, hogy az ujjai köré csavarja az üzleti élet nagyasszonyát, és a saját, már eddig is felbecsülhetetlen értékű portfóliója részévé tegye Lavinia harmincmilliárd dolláros gigacégét.

Három hónapja tartott a barátságos, de elszánt hadjárat – két félelmetesen okos ember sakkjátszmája –, és bár számos más érdeklődő is akadt, úgy tűnt, Lavinia sem tud ellenállni Joao sármjának.

– Tudom, mennyire élvezi, hogy megvárakoztat, Lavinia – folytatta a férfi, mintha csak flörtölne a nővel.

Joao a lányra nézett, aki még mindig nem mozdult az ajtó mellől. A férfi tekintetétől úgy elgyengült, hogy meg kellett kapaszkodnia a helyiséget uraló hatalmas sarokkanapé karfájában. Négy évet áldozott az életéből erre a férfira, mégsem várhatott tőle semmit. Joao számára a lány nem volt egyéb, mint megbízható, hallatlanul precíz, nagy teherbírású személyi asszisztens – minden egyéb tekintetben közömbös volt számára.

A férfi a lány kezében lévő papírra nézett, és kérdően felvonta a szemöldökét.

Saffronnak görcsbe rándult a gyomra. Joao nyolc hete feltűnően kimérten és távolságtartóan bánt vele. Ezt egyszerűen nem bírta tovább. Nem törődhet bele, hogy jelentéktelen kisbolygóként keringjen a mindent beragyogó nap körül. Mintha Marokkó meg sem történt volna.

Igyekezett félresöpörni a kaotikus érzéseket, és csak a következő lépésre koncentrálni.

A férfi felkacagott telefonálás közben.

– Ezt természetesen tiszteletben tartom, Lavinia. Higgye el, jó kezekbe kerül a hagyatéka.

Az íróasztal lapján nyugvó keze is hatalmat sugárzott. És valami mást, amitől Saffront elöntötte a forróság. Lehetetlen volt elfelejteni azt az érzést, amit ennek a kéznek az érintése váltott ki belőle. Ahogy végigsiklott a testén, ahogy a legérzékenyebb pontjain kényeztette...

Joao kinyújtotta a kezét, jelezve, hogy kész átvenni a lánytól az iratot. Híres volt arról, hogy virtuóz módon tudott egyszerre több dologgal is foglalkozni. Mint ahogy az üzleti életben is mindig több vasat tartott a tűzben.

Saffron átnyújtotta neki a felmondólevelét. Most már mindegy! A lényeg, hogy véget vessen ennek az elviselhetetlen helyzetnek.

A férfi számokat és adatokat sorolt, de közben egyetlen pillanatra sem vette le a szemét a lányról. Így telt egy örökkévalóságnak tűnő perc. Joao csak ezután futotta át az írást. Megváltozott a testtartása, az izmai megfeszültek. Saffron most kihallotta a hangjából az ingerültséget.

– De azért ne felejtse el, hogy az én türelmemnek is van határa. Szeretném átvenni a cégét, és hajlandó vagyok együttműködni. De ha sokáig húzzuk a dolgot, előbb-utóbb rá fogok unni. Szóval készüljön fel egy másik forgatókönyvre is, *meu querida*. A legjobbakat! Viszontlátásra!

Saffronnak az volt az érzése, hogy Joao nem is annyira Laviniának szánta a szavait, hanem sokkal inkább neki.

– Mi akar ez lenni? – bökött a papírra a férfi. Saffron azonban nem hagyta magát megfélemlíteni.

– Pontosan az, aminek látszik. Felmondok.

– Személyes okokból? De hát nincs is magánéleted! Következésképp színtiszta hazugság az egész.
– Köszönöm, hogy emlékeztetsz a magánéletem hiányára. És ha már itt tartunk, köszönöm a virágot és az ékszeret. Az utóbbit nem fogadhatom el. Mi szükség van erre egyáltalán?

– Ha jól emlékszem, amikor felvettelek, megegyeztünk, hogy nem teszel fel olyan kérdéseket, amelyekre már tudod a választ. Én viszont szeretnék választ kapni a kérdéseimre. Mi ez az örültség?

– A válasz ott áll a felmondólevélben. Személyes okokból mondok fel, de természetesen kitöltöm a felmondási időmet.

A férfi megsemmisítő pillantást vetett az előtte heverő papírlapra.

– Megbízható, precíz, rendkívül értelmes munkatárs vagy, nálad elkötelezettebb embert nem is találhattam volna. Az elmúlt négy évben egyetlen olyan alkalom sem volt, hogy ne lettem volna tökéletesen elégedett a munkáddal.

Hátradőlt a székén, egész alakját előntötte az ablakon beömlő napfény. A lány nagyot nyelt, igyekezett elhessegetni a rátörő érzéki emlékképeket.

– Köszönöm. Örülök, hogy észrevetted.

A férfiről lepergett a lány szarkazmusa, mint minden, amit méltóságán alulinak gondolt.

– Egyszerűen csak meglep, hogy ilyen merev, formális felmondólevélben közlöd velem az elhatározásodat. Megtisztelve érzed magad, hogy mellettem dolgozhattál négy éven át? Felejthetetlen tapasztalatokra tettél szert? – idézte a felmondás néhány mondatát gunyoros hangon.

Saffron felsóhajtott.

– Akár hiszed, akár nem, tényleg ezt gondolom.

– Ez az egész fogalmazvány úgy, ahogy van, színtiszta örültség! Természetesen nem fogadom el a felmondást. Különösen most, amikor a tárgyalások Laviniával még ilyen kritikus fázisban vannak. Felfogod, hogy mekkora a tét?

A lány keze ökölbe szorult. Korán megtanulta, hogy ne mutassa ki az érzéseit. Sem a Szent Ágnes Gyermekotthon apácai előtt, sem az otthonba érkező párok előtt, akik azért jöttek, hogy örökbe fogadják valamelyik árvát, de soha nem őt választották. Tizennégy éves korában végül mégis adoptálták, de nem sokáig élvezhette a családi életet, mert még a tizennyolcat sem töltötte be, amikor a nevelőanyja meghalt.

Miután visszament az irodájába, elintézett néhány telefonhívást – minden számot fejből tudott –, majd fogta a bársonydobozt, és bevitte a főnökéhez.

– Beteget akarsz jelenteni? Rémesen sápadt vagy – nézett rá a férfi.

– Nincs semmi bajom. Sőt úgy érzem, hosszú idő óta most először látok ismét tisztán.

– Tényleg? Pedig nemrég még azt mondtad, ez a munka tökéletesen kielégítő a számodra.

Saffron jobbnak látta, ha erre inkább nem reagál.

Joao hosszú pillanatokig csak némán vizslatta.

– Kitalálhattál volna valami mást is a semmitmondó „személyes okok” helyett – mondta végül.

Azért fogalmazott így, mert tudat alatt azt kívánta, hogy a férfi átlásson rajta? Vajon nem is sejti, mennyire felforgatta az életét?

Semmi esetre sem fedheti fel a férfi előtt, mennyire érzékeny és sebezhető. Hiszen ismerte Joaót. Valahányszor úgy érezte, hogy egy nő többet akar tőle futó viszonynál, azonnal megszakította vele a kapcsolatot. Joao Oliviera nem akart családot. Nem akart felesleges terheket venni a nyakába.

– Azt reméltem, hogy tiszteletben tartod a magánéletemet, és nem fogod firtatni a dolgot.

– Sosem áltattuk egymást, Saffie. Nehogy már most kezdjük el!

A lánynak mindig elállt a lélegzete, ha a férfi a becenevén szólította. Az a bűgő, bársonyos hang az enyhe portugál akcentussal...

Egyszerre érzett erotikus borzongást és végtelen szomorúságot. Éveken át hitegette magát, meddő álmokat kergetett. Csak az idejét vesztegette. Éppen ezért kell most felmondania.

– Olyan ez a felmondólevél, mint egy hatalmas felkiáltójel. Tudomásul veszem, de szeretném tudni, mi történt. Tegnap még semmi jelét nem adtad, hogy ilyen akcióra készülsz.

– Először is, ez nem akció, Joao. Másodszor pedig, komolyan azt gondoltad, hogy életem végéig

melletted fogok dolgozni? Lehet, hogy te elpusztíthatatlannak érzed magad, én viszont egyszerű emberi halandó vagyok. Szóval ne haragudj, amiért felmerült bennem, hogy nem azzal akarom tölteni az életemet, hogy éjjel kettőkor még itt vagyok az irodában, hogy aztán reggel fél nyolckor újult erővel vágjak bele a munkába.

A férfi csalódottnak tűnt.

– Tehát erről van szó. Túlterheltnek érzed magad? Semmi probléma. Vegyél fel magad mellé még egy asszisztenst.

Saffron letette a férfi elé az asztalra az ékszerdobozt.

– Nem fogadom el. Akkor is túlzásnak érezném, ha nem mondanék fel. A virágcsokrot a jótékonyági vacsora szervezőinek adományoztam, amelyre ma este vagy hivatalos. Jut eszembe, ne feledkezz meg a Lady Monroe-nak ígért táncról...

– Az ég szerelmére, most már elég ebből a színielőadásból! Mondd meg, mit akarsz, hogy végre nyugodtan folytathassuk a munkát. A virágot annak ajándékozod, akinek csak akarod, de az ékszer a tiéd, és kész.

– Joao...

– A pénzen nem múlhat. Tízszer annyit fizetek neked, mint amennyit a konkurenciánál kapnál. Fizethetnék még többet is, de akkor azt mondanád...

– Nem a pénzről van szó.

– Akkor miről?

Saffron szíve a torkában dobogott. Nem mondhatja meg az igazat. Nem vallhatja be, mennyire elviselhetetlen számára, ahogy a férfi a Marokkóban történtek óta viselkedik vele.

Joao túlérzékenynek tartaná, bagatellizálná az érzéseit. Márpedig ő nem egy robot!

Saffron lelki szemei előtt lepergett az egész élete. Már így is túl sok évet pazarolt Joaóra. Lassan meggyűlöli a férfit a hidegségeért, a közönyéért. Amiért képtelen leszállni a trónusáról, és felismerni, hogy a többi embernek is vannak szükségletei.

– Tudni akarod, miért mondok föl? Egészen egyszerű oka van: más terveim vannak.

– Mit akarsz ezzel mondani? – ráncolta a homlokát a férfi. – Hagyd már abba ezt a játszadozást, és fogalmazz úgy, hogy én is megértsem!

– Különben mi lesz? – támadott vissza a lány. – Mégis hogyan akadályozhatnád meg, hogy felmondjak?

Döbrent csend következett. Joao felállt, kivette a mandzsettagombjait, majd feltúrte az ingét a karján.

– Mi a baj, Saffie? – kérdezte a férfi szinte kedvesen.

A lány tudta, hogy nem lesz könnyű menet négy év után felmondani Joaónak, de arra azért nem számított, hogy ennyire kemény lesz. Marokkó előtt semmi kivetnivalót nem talált abban, hogy a férfi nem mutat érdeklődést a cégen kívüli élete iránt.

Joaónak fogalma sem volt arról, hogy az ő gyerekkora árvaházakban telt, hogy mindössze néhány boldog év jutott neki a nevelőanyja mellett, akinek a korai halála után újra az árvaházban találta magát. Fogalma sem volt arról, milyen ígéretet tett a nevelőanyjának.

Idegesen megnyalta az ajkát.

– Emlékszel még, hogy kerültem a céghez?

– Nem értem, mi köze ennek a felmondásodhoz.

– Én fontosnak tartom. Arról volt szó, hogy csak átmenetileg dolgozom veled, amíg a főnököm, Mr. Harcourt vissza nem tér a szabadságáról. Felmondtál az asszisztensnek, és sürgősen szükségem volt valakire, aki elvégzi a munkát, amíg meg nem találod a megfelelő embert. Igaz, hogy csak azért küldted nyugdíjba Mr. Harcourtot nagyon kedvező feltételekkel, hogy megtarthass engem?

– Igen. Az első hét után világos volt számomra, hogy sokkal jobban illesz hozzám. Az a munka Mr. Harcourt mellett számomra sem jelentett kihívást. Olyan ajánlatot tettem az öregúrnak, amit nem lehetett visszautasítani.

– Örülök, hogy ezt tisztáztuk.

– Jó, most hogy túl vagyunk a múlt lényegtelen momentumainak feltárásán, rátérhetünk végre a lényegre? Mit akarsz? Mondj egy árat, és én megadom.

Mondjam meg, mennyibe kerülök? – gondolt a lány keserűen. Ha ilyen egyszerű lenne...

– Nem pénzt akarok, nem kevesebb munkaidőt, hanem teljes szabadságot.

A férfi közelebb hajolt hozzá, és egyenesen a szemébe nézett.

– Ez az utolsó esélyed, Saffie, hogy feltárd előttem ennek a nevetséges felmondásnak az igazi okát.

– Rendben van, Joao. A kendőzetlen igazságot akarod hallani? Hát tessék. Briliáns üzletember vagy, könyörtelen vámpír. Csak elveszel és követelsz kíméletlenül, és azt hiszed, hogy virágokért, ékszerekért, utazásokért cserébe rendelkezhetsz az életem felett. Csakhogy én nem veszek ebben részt. Mielőtt a cégedhez kerültem volna, egészen más terveim voltak, amiket kénytelen voltam jegelni. De most már itt az ideje, hogy visszatérjek hozzájuk. Azért mondom fel, mert sokkal többet várok az élettől, mint hogy egy hatalommániás üzletembert újabb és újabb cégek megszerzéséhez segítsék hozzá. Családot akarok. Gyereket akarok. Értelmes célokat akarok. – Saffron nagyot sóhajtott, majd kimondta a végső szót: – Meg akarok szabadulni. Tőled.

Szavait mélységes csend követte. Nyomasztó csend.

Joao nem talált szavakat. Még sosem történt vele ilyesmi. Olyan érzések törtek rá, amelyeket nem tudott hova tenni. Döbbenet. Düh. Csalódás. Tanácstalanság.

Félreismerte volna a lányt?

Egy biztos, Saffron, a világ legkorrektebb személyi asszisztense sohasem engedné meg magának, hogy egy ilyen komoly ügyben viccelődjön. Kezdetől fogva remekül együtt tudtak működni, mindkettejük meglepedésére. Partnerségük kemény munkán és egymás teljesítményének elismerésén alapult. És a büszkeségen, ami egy-egy sikeres projekt után töltötte el őket.

Joao legalábbis sokáig így gondolta. Egészen pontosan addig az éjszakáig, amikor – megittasulva a sikertől – hagyták, hogy a pillanat heve magával ragadja őket. Szerencsére hamar túljutottak rajta. Na igen, a marokkói kilengés után árgus szemekkel figyelte a lányt, vajon visszaél-e a helyzettel. De Saffie ugyanolyan hatékonyan végezte a munkáját, mint azelőtt. Sőt, talán még olajozottabbá vált az együttműködésük.

Azon az éjszakán könnyelműen hagyta, hogy eluralkodjanak rajta a vágyai. Más férfiak ezt talán bocsánatos bűnnek tartanák, de ő, Joao Oliviera, kéréletlenül következetes volt ebben a kérdésben. Mielőtt ágyba bújt egy nővel, mindig világosan a tudtára adta, hogy legjobb esetben is csak rövid távú kapcsolatról lehet szó.

A mai napig nyugtalanította, ami Marokkóban történt. Hiszen mélységesen megvetette azokat a férfiakat, akik úgy viselkedtek, mint ő azon az éjszakán. Saffron sem az a típusú nő, aki könnyelmű kalandokba bocsátkozik, de a saját meggondolatlansága sokkal jobban aggasztotta.

Még szerencse, hogy láthatóan a lány is arra törekedett, hogy mielőbb elfelejtse a megmagyarázhatatlan közjátékot. Úgy tűnt, még hálás is a férfi diszkréciójáért. Joao azonban nem tudta kiverni a fejéből azt a végzetes éjszakát. A legváratlanabb helyzetekben törtek rá az izgatóbbnál izgatóbb emlékfoslányok.

Legfőbb ideje, hogy pontot tegyenek a szerencsétlen ügy végére!

Saffie megjegyzése azonban felzaklatta. A lánynak más tervei vannak? Hogyan lehetséges ez?

Joao igyekezett uralkodni magán. Család. Gyerekek... Ezeket a szavakat már jó pár éve törölte a szótárából és a lelkéből.

A legszörnyűbb az volt, hogy Saffie pont most, néhány héttel a cél előtt állt elő ezzel a képtelen ötlettel. Végre leszámolhatna a legádázabb ellenségével, erre elveszíti a legfőbb szövetségét!

Minden és mindenki pótolható volt – kivéve Saffron Everhartot. Nélküle egyszerűen nem tudta elképzelni az életét.

Joao sarkon fordult, és odalépett az impozáns üvegfalhoz, ahol reggelente kávézás közben végig szokta gondolni a birodalmát érintő legfontosabb intézkedéseket. Már is körvonalazódní kezdett benne a terv, hogyan tudná a lányt mégis maga mellett tartani.

– Csak hogy tisztán lássak, Saffie. Azt állítod, hogy lemondasz a karrieredről és az ezzel járó anyagi előnyökről, csak azért, mert azt reméled, így majd megtalálod önmagad?

A lány nem válaszolt azonnal. Normális esetben Joao nagyra értékelte az asszisztense higgadtságát. Saffie sosem nyilvánult meg elhamarkodottan, nem vágta a másik fejéhez, ami éppen az eszébe jutott. Most azonban a férfit dühítette a megfontoltsága.

– Igen, tényleg azt remélem, hogy megtalálhatom önmagam. Mellesleg anélkül, hogy le kellene mondanom a karierről. Akárhogy gúnyolódsz is, a döntésem végleges. Még van nyolc hét szabadságom, kivehetném a felmondási időm alatt. De ha szükséges, itt maradok, amíg be nem tanítom az utódomat.

Joao szeme villámokat szórt. Egyetlen gondolat cikázott a fejében: ezt meg kell akadályoznia! Mindenáron!

– Ne szaladj ennyire előre, Saffie. Még el sem fogadtam a felmondásodat.

– Szerencsére ebben az országban a törvények nem teszik lehetővé, hogy egy munkáltató – legyen bár olyan nagyhatalmú, mint te – magához láncolja az alkalmazottját annak akarata ellenére – emelte fel a fejét a lány öntudatosan.

A férfi keserűen elmosolyodott.

– Képes lennél bíróságra vinni az ügyet?

– Ha rákényszerítesz, igen.

Joának kétsége sem lehetett afelől, hogy komolyan gondolja.

A lány elszánt tekintetével, büszke tartásával szembesülve különös dolog történt vele. Ahelyett hogy közönyt tettetve kinézett volna az ablakon, odasietett hozzá, és megpróbálta diplomatikusan megoldani a helyzetet.

– Mi lenne, ha nem esnénk rögtön egymásnak, hanem inkább szép nyugodtan megbeszelnénk, mi vezetett a döntésedhez, ami derült égből villámcsapásként ért. Hogy értsem, amit az előbb mondtál? Mit jelent az, hogy nem adod fel a karriered? Valaki másnak akarsz dolgozni?

– Igen. Erről van szó.

– Megtudhatom, hogy kinek?

– Ennek semmi jelentősége.

– Már hogyne volna, Saffie! Ki az? Jogom van tudni.

– William Ashby.

Ashby még csak nem is jelentett számára komolyan vehető konkurenciát, amitől Joao csak még dühösebb lett.

– Ez nevetséges! Csak nem gondolod, hogy beleegyezem? Nem sétálhatsz át a konkurenciához csak úgy, hiszen szinte mindent tudsz a cégemről!

– Csak nem attól félsz, hogy visszaélek a bizalmaddal? Azok után, hogy...

A lánynak torkán akadt a szó. Nem akart erről beszélni.

– Mire célsz, Saffie? Marokkóra? Szóval erre megy ki a játék.

– Nem.

– Ugyan már! El akarod hitetni velem, hogy Marokkónak semmi köze ehhez az időzített bombához, amit ma bevettedél? Itt az ideje, hogy tiszta vizet öntsünk a pohárba. Szó sincs itt semmiféle álmokról. Család, gyerekek... Mindketten tudjuk, hogy nem jársz senkivel.

– Tényleg azt képzeled, hogy mindent tudsz rólam?

Joao olyan közel hajolt a lányhoz, hogy megcsapta az orrát a parfümje bódító illata.

– Négy éve szervezed az életemet, Saffie. Közben azért én is beleláttam valamelyest a tiédbe. Tudnék róla, ha komoly kapcsolatod lenne.

– Ha annyira szemfüles lennél, mint ahogy képzeled, akkor azt is látnod kellett volna előre, hogy ez lesz a vége.

Úgy látszik, az asszisztense tényleg úgy döntött, hogy pont a döntő pillanatban hagyja ott. Az élete legkritikusabb pontján.

– Azt várod, hogy bocsánatot kérjek a Marokkóban törtétekedért?

A lány tengerkéek szeme elkerekedett.

– Tessék? Nem. Csak azt mondtam, hogy...

– Nagyon jól tudom, mit mondtál. De azt is tudom, hogy a nők sokszor az ellenkezőjét mondják annak, amit gondolnak.

– Lehet, hogy te csak ilyen nőkkel találkozol, de biztosíthatlak, hogy én nem tartozom közéjük. Nem dobálózom üres frázisokkal. Lehet, hogy sérti az egódat, amit mondok, mégsem mondhatok mást. Nem leszek tovább az asszisztensed. A saját életemet akarom élni. Azt tenni, amihez kedvem van. Megkaptad a felmondóleveletemet, a személyzeti osztállyal is tudatni fogom az elhatározásomat. Amint elfogadod a felmondást, kikérem a papírjaimat.

Saffron sarkon fordult, és elindult az ajtó felé. Joao egy pillanatig földbe gyökerezett lábbal állt, és tehetetlenül bámulta. Aztán észbe kapott, és utána sietett.

– Nem feledkeztél meg valamiről?

A lány különös tekintettel nézett vissza rá. Vajon sejtí, hogy ő be fogja vetni ellene a nehézfegyverzetet, éppúgy, mint a legnehezebb üzleti szituációkban?

Meu Deus! Nem engedheti el a lányt. Legszívesebben most azonnal rávetné magát.

– Nem tudom, mire gondolsz – mondta Saffie zavartan.

– A szerződésünk záradékára. Eszerint jogom van felülvizsgálni a leendő munkáltatódat. Tényleg azt hiszed, hogy ilyen egyszerűen lemondok rólad, és hagyom, hogy Ashley-nek dolgozz?

– Miért csinálod ezt? – kérdezte a lány kétségbeesetten.

– Mert nem akarom elveszíteni a világ legjobb asszisztensét.

Volt idő, amikor ez a bók szárnyakat adott volna neki. De már nem számított.

– Biztos vagyok benne, hogy az utódom is remek munkát fog végezni.

– Amint a zsebünkben lesz az Archer-szerződés, kiveheted a szabadságodat, esküszöm. Vissza sem kell jönnöd addig, míg tökéletesen ki nem pihened magad, és el nem felejtéd, hogy valaha is elégedetlen voltál. Kerül, amibe kerül, meg akarom tartani a legokosabb, leglelkiismeretesebb személyi asszisztenset, akivel valaha találkoztam.

A férfi szájából még ez a nagylelkű ajánlat is fenyegetésnek hangzott.

– Nem tudom összeegyeztetni az álmaimat ezzel a munkával.

– Szeretném tudni, milyen álmokról van szó. – A férfi hangja meglepően gyengéden csengett.

– Négy éve dolgozom melletted. Lehet, hogy kifogástalan főnök vagy az alkalmazottaid szerint, de ha a család vagy a gyerekek kerülnek szóba, azonnal lefagysz.

– Sosem beszéltünk ilyesmiről.

– Nem kellett, hogy beszéljünk róla. Rengeteg üzleti tárgyaláson, vacsorán vettünk részt együtt. Láttam, hogyan reagálsz, amikor valaki a családját vagy a gyerekeit említi. Mintha nem is hallanád. És rögtön témát váltasz.

– Untatnak a mások gyerekeiről szóló történetek.

– Akkor legjobb lesz, ha nem állod el az utamat, mert a végén még én is untatni foglak.

A férfi azonban nem mozdult. Saffron megpróbálta kikerülni, de Joao megfogta a csuklóját. Az érintése felért egy áramütéssel. A fizikai kontaktus tabu volt közöttük. A Montcrief-ügy óta Saffie tudta, hogy képtelen felvértezni magát a főnöke vonzereje ellen.

A brazil–kanadai üzlet hónapokon át húzódozó tárgyalásai rengeteg energiát kivettek belőle. A rendíthetetlen Joao Oliviera megszállottként küzdött a multimilliárdos cég megszerzéséért. Saffie akkor hallotta először Pueblo Oliviera nevét. Látta a főnökén, hogy ezúttal nem csupán egy fantasztikus üzlet nyélbe ütése a tét. Joao gigászi küzdelmet folytatott, hogy megszerezze a Montcrief olajvállalatot – a saját apjától! És olyannyira sikerrel járt, hogy nem csak a vállalat lett az övé, hanem Brazília egyik legjobb futballcsapata is.

Joao annak idején megmámorosodott az apja felett aratott dupla győzelemtől. A sikert egy lélegzetelállító marokkói luxusingatlan megvásárlásával ünnepelte meg, és egy világgraszoló partival, amelyre az új birtokon került sor. Ott volt az Oliviera-birodalom valamennyi munkatársa, beleértve természetesen Saffie-t is.

Miközben tűznyelők, zsonglőrök, hastáncosnők szórakoztatták a vendégeket, egzotikus ételek és

nemes italok gondoskodtak a jó hangulatról, Saffron élete legnagyobb kísértését élte át – és elbukott.

Védekezhetne azzal, hogy túl sokat ivott, de nem mondana igazat. Még csak arra sem foghatja a dolgot, hogy életében először megpróbálkozott a hastánccal. Meztelen derékkal, egzotikus dísszel a nyakában, önfeledten adta át magát a zene ritmusának, és közben olyan nőiesnek és szexinek érezte magát, mint még soha.

Nem az alkohol, nem is a tánc korbácsolta fel az érzékeit, hanem Joao tekintete. Ahogy a falnak támaszkodva nézte őt, még mindig mámorosan a győzelemtől – és valami mástól, ami kifejezetten neki szólt.

Saffie már akkor elveszett, amikor a férfi odalépett hozzá, és portugál szavakat suttogott a fülébe. Mire a csókig eljutottak, már nem volt visszaút. Joao szájának érintése elvarázsolta.

A férfi a karjába kapta, és felsietett vele a lakosztályába. Saffron átkarolta a nyakát. Annyira vágyott rá, hogy az már fájt. És amikor végre megtapasztalta, milyen érzés Joao Oliviera figyelmének középpontjában állni, rá kellett döbbsennie, hogy az élete már soha többé nem lesz olyan, mint azelőtt.

A parti utáni reggelen azonban Joao ijesztően közönyösen viselkedett vele. Mintha nem ugyanaz az ember lenne, aki előző éjszaka olyan féktelen szenvedéllyel szerette.

– Te nem vagy olyan, mint mások, Saffie. Sohasem untatsz. Ellenkezőleg.

A férfi hangja rángatta vissza a jelenbe.

– Mi ez az egész? – faggatta tovább Joao. – Te vagy a jobb kezem. Az egyik legfontosabb fogaskerék az Oliviera-birodalomban. Örültség lenne, ha minden további nélkül lemondanék egy ilyen munkaerőről. De gondolom, te inkább azt szeretnéd hallani, mennyire nagyra értékelem a józan ítélőképességedet, a megbízhatóságodat, a tapasztalataidat. Kitartasz az elhatározásod mellett? Tényleg szögre akasztod a karriered?

Saffron állta a tekintetét.

– Itthagynom a cégedet, igen.

Joao szeme végigsiklott a lányon. Karcsú nyakán, blúza alatt sejtelmesen domborodó keblén, vékony derekán...

Saffie legnagyobb megkönnyebbülésére odaát, a saját irodájában megszólalt a telefon.

– Hadd csengjen! – mondta a férfi. – Majd felveszi valamelyik asszisztensed. – Közelebb hajolt hozz. – Nem tudok olyasmit ajánlani neked, amitől meggondolnád magad? – kérdezte meglepően lágy hangon.

Saffron megrázta a fejét. Amióta együtt dolgoztak, soha nem volt közöttük nézeteltérés. Ezért is tartott ilyen sokáig, hogy rászánja magát erre a döntő lépésre.

El kell szakadnia a férfitől, nem halogathatja tovább a döntést!

– Nem, Joao. Semmivel sem tudsz eltéríteni a szándékomtól.

– Jaj, Saffie! Azt hiszed, nem tudom, hogy ez az egész arról szól, ami Marokkóban történt?

– Tessék? – kérdezte a lány döbbsenten.

Nem hitte volna, hogy a férfi szóba hozza a dolgot.

– Tudom, hogy hibát követtem el, ne haragudj. Ha ezt akartad hallani, akkor tessék: bocsánatot kérek a történetekért.

– Nem... én...

– Nem fogadod el a bocsánatkérésemet? Azt hiszed, nem gondolom komolyan?

Saffron kis híján felnevetett. Joao felülmúlhatatlan volt. Arrogáns, a kegyetlenségig ironikus, kíméletlen – de ha üzletről volt szó, sosem tett olyan ajánlatot, amit ne gondolt volna komolyan. Ezzel érte el, hogy a legbefolyásosabb üzlettársai is csodálták, ugyanakkor félték is tőle. És ezért szeretett a lány vele dolgozni annak ellenére, hogy a férfi, akár egy rabszolgahajcsár, sokszor a teljesítőképesége határáig űzte-hajszolta. Együttműködésüket Joao kimeríthetetlen energiája és lenyűgöző sokszínűsége határozta meg, amitől Saffron sosem érezte unalmasnak a munkáját.

– Nem erről van szó – tiltakozott.

Egyszerűen nem maradhat tovább. Joao túlságosan veszélyes a számára. Az Archer-ügylet

legkésőbb három hónapon belül tető alá kerül. Joao elszántságát ismerve akár jóval hamarabb is. De mibe kerülne ez a néhány hónap Saffronnak? Túlságosan sokba. A következmények beláthatatlanok.

– Csak három hónap, Saffie – hallotta a férfi meglepően gyengéden csengő hangját. – Utána felmondhatsz. Már ha tényleg ezt akarod.

Három hónap... Egy örökkévalóság! Már most is iszonyú nehezen szánta rá magát a távozásra, ki tudja, mi lesz három hónap múlva. Nem kockáztathat.

Nagy levegőt vett. Az orrába kúszott a férfi arcszeszének illata, amelyet egy francia parfümcég kizárólag az ő számára készített.

Mielőtt elgyengült volna, gyorsan sarkon fordult, hogy véget vessen a túlságosan elhúzódozó jelenetnek.

– Saffie! Hová mész?

A lány érezte, hogy a férfit őszintén megdöbbeníti az elszántsága.

– Szívok egy kis friss levegőt. Vagy csak visszamegyek az íróasztalomhoz. A válaszom továbbra is: nem.

A háta mögött beálló csend megtorpanásra készítette. Szívesen megfordult volna, hogy lássa a férfi arcát, de nem akart kockáztatni. Tudta, hogy a csend azt jelenti, Joao fejben lejátssza az összes lehetséges algoritmust a helyzet megoldására, hogy érvényesíteni tudja az akaratát.

Arra azonban nem volt felkészülve, ami a következő pillanatban elhangzott.

– Szükségem van rád.

Majdnem felkiáltott meglepetésében.

Joao nem az az ember, akinek szüksége van bárkire is. Követel, akar, elvesz.

A lány mégiscsak megfordult, hogy olvasson a férfi arcvonásaiban.

– Megpróbálsz a lelkemre hatni, Joao?

– Szeretném, ha maradnál – jelentette ki a férfi azzal a lefegyverző nyíltsággal, amit olykor a tárgyalásokon is bevetett, hogy elbizonytalanítsa a szemben álló felet. – Mindent megteszek, amit csak akarsz. Átkozottul jól ismersz, Saffie, jobban, mint bárki a világon.

– Valójában alig ismerlek, Joao. Mi a rossz abban, hogy a saját utamat akarom járni? Hogy fontosak számomra a személyes céljaim?

– Nem tudnál kihívások nélkül élni, Saffie. Ha a kispadról kellene nézned a meccset, halálra unná magad.

Ezzel nem tudott volna vitába szállni. Az elmúlt négy évben Joaónak köszönhetően olyan életet élt, amiről a legtöbben még csak nem is álmodnak. Többször körberepülte a Földet, látta, hogyan hódítja meg a főnöke a világot, és közben annyi pénzt keresett, hogy akár élete végéig megélhetne a megtakarításaiból. Már ha kielégítenék a munka nélkül töltött, eseménytelen hétköznapi napok.

– A döntésem végleges, Joao. Legfeljebb annyit tehetünk, hogy meghosszabbítjuk a felmondási időt négy hétről hat hétre, hogy...

A férfi határozott mozdulattal félbeszakította.

– Nem akarom, hogy úgy dolgozz, hogy fél lábbal már kint vagy a cégből. Teljes szívvel és lélekkel mellettem kell állnod, míg nyélbe nem ütjük az Archer-üzletet.

– És ha mégis tovább húzódik az ügy három hónapnál?

– Nem fog. És figyelmeztetek, Saffie, jól gondold meg, mert nem fogom megismételni az ajánlatomat.

Saffron tudta, hogy nem lesz könnyű megbirkózni azzal az ürességgel, amit akkor fog érezni, amikor többé nem kell bejönnie az irodába. Csak úgy tud lemondani erről, ha élénken maga elé vetíti egy képet: önmagát egy kisbabával a karjában. Ez a kép lebegett előtte a huszonnyolcadik születésnapja óta, amikor először jutott eszébe, hogy ha nem figyel, kifuthat az időből.

Joao mellett egy perc ideje sem maradt arra, hogy a saját problémáin őrlődjön, de ahogy teltek az évek, egyre inkább úgy érezte, hogy valami nagyon fontos hiányzik az életéből.

Látta a férfin, hogy mindenáron maga mellett akarja tartani. Munkaügyi bíróság elé vihetné a dolgot, ami nyilván nagyon megviselné. Vagy eltölt még tizenkét felejtethetetlen hetet a világ legkarizmatikusabb férfiája mellett, és mélyen eltemeti magában a vágyait.

Joao megérezte, hogy elgyengült.

– Hogy döntöttél, Saffie? Nem kérek mást, csak három hónapnyi kemény munkát, anélkül hogy egyszer is szóba kerülne a felmondásod.

– Rendben. Maradok, amíg meg nem kötjük az Archer-szerződést.

Joao arcán nem tükröződött diadal. Csípőre tett kézzel, mozdulatlanul állt, és olyan tekintettel méregette Saffie-t, amitől a lányban felébredt a gyanakvás.

– Még valamit, Joao – mondta, kezét a kilincsre téve.

– Igen?

– Szeretném, ha a szavadat adnád, hogy ha lejárt a három hónap, nem próbálsz meg visszatartani.

2. FEJEZET

Elérte, amit akart. A lány marad. Ő pedig időt nyert, hogy kitalálja, hogyan térítheti el Saffie-t végérvényesen a szándékától. Mégsem érzett felhőtlen örömet, hiszen mostantól kezdve nem bízhat tökéletesen a lányban. Saffie egyik napról a másikra kihúzta a talajt a lába alól.

Helyesebb lenne, ha futni hagyná a lányt? Hogy családot alapítson – valaki mással?

Ő maga nem akar sem családot, sem gyereket. Isten őrizz! Tízéves volt, amikor így döntött, és egyszer sem jutott eszébe, hogy felül kellene vizsgálnia az akkori nézeteit. Azzal is megbékült, hogy a világ nagyobbik fele nem úgy gondolkodik, mint ő. Ha valamelyik alkalmazottjának gyereke született, jókora ajándékkosarat küldött neki, és extra pénzjutalomban részesítette.

Akkor miért zavarja ennyire, hogy a személyi asszisztense is erre az útra akar lépni? Miért tölti el a páni félelemmel, hogy Saffie beváltja a szavát, él a jogaival, és örökre itthagya őt?

Villámcsapásként érte a felismerés: nem akarja, hogy a lány elmenjen. Az évek során nélkülözhetetlenné vált számára. Saffron Everhart a jobb keze volt, ám ennél sokkal több is. A másik fele.

– Szavadat adod, Joao? – rángatta ki a gondolataiból Saffie.

A férfi döbenten konstataálta, hogy egyre hevesebben ver a pulzusa. Saffie látványa újra meg újra felpezsdítette a vérét a felejthetetlen marokkói éjszaka óta.

Megpróbált úgy tekinteni erre a tényre, mint szimpla fizikai vonzalomra. Ugyanakkor dühítette, hogy miközben neki nap min nap le kell küzdenie magában a feltörő vágyat, Saffie láthatóan hamar túltette magát azon a szenvedélyes éjszakán.

– Joao!

A férfi felsóhajtott. Amikor felvette a lányt, megegyeztek, hogy tegeződni fognak. Azért ragaszkodott ehhez, mert gyűlölte a családnevét. Húsz év telt el azóta, hogy az apja utasította a biztonsági embereit, hogy soha többé ne engedjék a birtok közelébe Joaót. Az anyjának sem tudott megbocsátani, amiért egy olyan férfi nevét ragasztotta rá, aki nem akart felelősséget vállalni érte.

Be akarta bizonyítani Pueblo Olivierának, hogy hiába tette ki az utcára, ő akkor is megállta a helyét.

– Válaszolsz a kérdéseimre, vagy továbbra is úgy bámulsz rám, mintha valami úrlény volnék?

Joao lerázta magáról a múlt csápjait, és a lány szemébe nézett, amely hol kéknek, hol szürkének tűnt, de mindig nyílt volt, és tiszta. Telt ajkát, mely azon a végzetes éjszakán édesen és hívogatóan szétnyílt, most szigorúan összeszorította.

– Ennyire biztos vagy magadban? Honnan tudod, mi lesz három hónap múlva? Lehet, hogy mégis itt akarsz maradni.

– Tudom, mit akarok.

Joaót megint elöntötte az a kellemetlen érzés, ami akkor fogta el, amikor először átfutotta a lány felmondását.

– Rendben. Szavamat adom. Akkor most már rátérhetünk a napi teendőkre?

– Már elkezdtem összeállítani a listát, amit kértél.

– Helyes. Egyébként... hogy tetszik a nyakék, amit neked rendeltem?

A lány gyanakodva nézett vissza rá az ajtóból.

– Egészen rendkívüli.

– Szeretném, ha ezt viselnéd Sanghajban, az orchideaaukción, ahová Laviniával megyünk. Remélem, nincs ellenedre.

Saffie úgy döntött, hogy erre a felvetésre inkább nem reagál.

– Megegyeztünk, hogy minden úgy megy tovább, mint eddig. Garantálom, hogy Lavinia időben megérkezik Sanghajba, te pedig megmutathatod neki az orchideacsodát, amelyik nyolc év után most újra virágozni fog.

A lány hangjában még mindig feszültség vibrált. Joao úgy döntött, nem provokálja tovább.

Legjobb lesz, ha most újra az apjára fókuszál, nehogy végül Pueblo Oliviera nyerje meg az Archer-birodalomért vívott csatát. Bár a férfi, aki nemzetette, maga is milliárdos, Joao mégis felülkerekedett rajta. Pueblót végtelenül dühíti, hogy a házasságon kívül született fia, aki egy részeg éjszakán fogant egy prostituált méhében, többre vitte, mint ő. Évek óta igyekszik keresztbe tenni Joaónak, de nem sikerült meghiúsítania üstökösként felívelő karrierjét.

Joao pedig időt és fáradságot nem kímélve próbálta térdre kényszeríteni az apját.

Visszament az íróasztalához, és néhány határozott mozdulattal összetépte a felmondólevelet.

– Ezt vidd magaddal! – nyújtotta oda a papírfecniket a lánynak.

Nem volt más nővel Marokkó óta. Azon az éjszakán, az apja felett aratott győzelmi mámorban olyasmit élt át Saffie-val, amiben még sohasem volt része. Másnap azonban megtudta, hogy Pueblo Oliviera szemet vetett az Archer-cégcsoportra.

Azon még ráér gondolkodni, mi folyik kettejük között Saffie-val. Tapasztalatból tudta, milyen bonyodalmakhoz vezet, ha az ember nem tudja megzabolázni a vágyait. De most minden energiáját az Archer-projektre kell fordítania. Nem veszíthet.

A lány kivette a kezéből a felmondólevél maradványait.

– Ha ez minden, akkor megyek, és összeállítom a mai programot.

– Rendben.

Amikor becsukódott az ajtó Saffie mögött, Joao megkönnyebbülten felsóhajtott. Kis híján elveszítette a személyi asszisztensét.

Család... Szánalmas illúzió, amivel az emberek csak addig hitegetik magukat, míg az élet kemény lecke elé nem állítja őket. Ilyenkor kiderül, hogy a szeretet és az összetartozás csupán vágyálom... Senki nem vállal felelősséget a másikért.

Saffie a szokott elszántsággal vetette bele magát a munkába. Amikor néhány órával később újra bekopogtatott a főnöke ajtaján, nyoma sem volt rajta a reggeli konfliktusnak. Minden a megszokott mederben zajlott közöttük.

Tájékoztatta Joaót a Lavinia-ügy legfrissebb állásáról, összefoglalta a magándetektívek jelentéseit, és javaslatokat tett a további stratégiát illetően.

Szerdán reggel kezdetét vette a „Lavinia Archer meghódítása” kampány. Joao Dél-Afrikába küldi az asszonyért az egyik magánrepülőgépét. Dél körül már a zsebében lesz Lavinia beleegyezése. Saffron zseniális ötlete volt, hogy aranyozott borítékban küldjék el neki a meghívót, amelyen nem áll más, csak a híres sanghaji aukciósház neve. Ez a családok túlságosan csábító volt egy olyan elkényeztetett nő számára, mint Lavinia – nem tudott ellenállni neki.

Marokkó óta az Archer-ügy megszállottjává vált, éjt nappallá téve ezzel foglalkozott. Laviniával. Pueblóval. Saffie-val.

Joao hátat fordított a panorámaablaknak, és visszaült az íróasztalához. Át kell néznie az új Pueblo-aktát. Már éppen rákattintott a dokumentumra, amikor a szomszéd szobából gurgulázó nevetés hallatszott át.

Tudomása szerint Saffie házon kívül volt, és csak egy-két embernek volt bejárása az irodájába. Ki lehet az?

Joao kinyitotta az ajtót.

A lány háttal állt neki, és fesztellenül beszélgetett az egyik alkalmazottal. A férfinak földbe gyökerezett a lába. Nem ismerte a lány személyiségének ezt a könnyed, derűs oldalát. Ugyanúgy lenyűgözte, mint azon az estén, Marokkóban.

– Bejöhettek? – szólalt meg Joao. – Vagy olyan megbeszélőnivalótok van, ami nem tartozik rám?

Saffie megpördült, és nagy szemeket meresztett rá.

– Rendetlenkedni kezdett a számítógémem, úgyhogy megkértem Andynt az IT-osztályról, hogy nézzen rá.

– Ez igazából a szervizszolgálat feladata. Gondolom, Andynek van más dolga is.

A fiatalember sietősen elhagyta a szobát, Saffie pedig szemrehányó tekintettel nézett Joaóra.

– Erre miért volt szükség? Miért kellett így ráijesztened? Csak néhány fotót mutatott a most született unokahúgaról.

– Csak az idődet vesztegette, és ezzel az enyémet is. Kértem, hogy hozd át a Hunter–Strike aktát, ha visszaértél.

– Meg is történt, Joao. Ott van az asztalodon. Az ablak előtt álltál, észre sem vetted, hogy bementem.

– Ó... tényleg? Csak elgondolkodtam valamin.

– Megkérdezhetem, hogy min?

– A prédikációdon.

– Tessék?

– Amelyben kegyetlen vámpírnak nevezted, akinek csak követelései és elvárásai vannak az emberekkel szemben.

Saffie elvörösödött, amit a férfi elbűvölőnek talált.

– Nem úgy értettem...

– Mivel nem akarsz fizetésemelést, és tiltakozol az egyéb juttatások ellen, úgy döntöttem, ebben az évben megduplázom a jótékonyságra szánt összeget. Hozd magaddal a ma esti munkavacsoránkra az alapítványok listáját.

A lány kérdő pillantására Joao megvonta a vállát.

– A szememre hánytad, hogy nem vagyok elég emberséges. Akkor légy szíves, segíts, hogy jobb ember legyek.

A tetőtéri luxuslakásba vezető lift előtt futottak össze a lánnyal.

– Nem értem, miért kell a lakásodban vacsoráznunk – jegyezte meg szúrósan Saffie.

– Mert beírtad a határidőnaplómba, hogy az összes konferenciatermet és a kantint lefoglalták. Vagy már elfeledkeztél róla?

– Á, igen...

Joao előre engedte a liftben.

– Nem kell félned, esküszöm, vér helyett ma beérem néhány pohár vörösborral.

Saffie a férfira sandított. Egy pillanatig nem tudta eldönteni, komolyan beszél-e. Belépett a liftbe, hosszú, elegáns ruhája sejtelmesen ölelte körbe nőies vonalait.

Joaót nem hagyta közömbösen a látvány. Tudta, hogy veszélyes vizekre eveznek, de sosem ijedt meg a kihívásuktól.

Saffie kíváncsian nézett körül a lélegzetelállítóan tágas penthouse-ban.

A férfi csak most eszmélt rá, hogy az elmúlt négy év alatt az asszisztense mindössze egy-két alkalommal fordult meg nála. Bár Joao munkamániás volt, tudta élvezni a pénz nyújtotta kényelmet és luxust. A lakás fölött, a tetőn helikopter várakozott, hogy fél órán belül London bármelyik pontjára eljuthasson, ha az üzleti ügyei úgy kívánják. Négy másik lakása is volt a városban, amelyekben az üzletfeleit vagy a barátait szállásolta el.

A lemenő nap narancsszínűre festette a sarokkanapét, amely így kísértetiesen emlékeztetett egy bizonyos marokkói díványra. Megdöbbenő hévvel rohanták meg az emlékek.

Bemenekült az ebédlőbe, és örült, hogy Saffie csak néhány perccel később követte. A lány megterített. Magának *pak choit* hozott, kínai kelből és szarvasgombás tézstasalátából álló egytálételt, neki pedig *picanha* steaket.

Joao elővett egy üveg chilei vöröset, saját borászatának egyik kiemelkedő évjáratát, és csalódottan vette tudomásul, hogy a lány nem kér belőle.

– Jobb, ha nem iszom, fáj a fejem.

– Vettél be fájdalomcsillapítót?

– Nem volt rá időm – vont a vállát a lány.

Joao töltött magának a borból.

– Nem volt időd arra, hogy bevedgyél egy szem gyógyszert?

Saffie a villájára szúrt egy darab kínai kelt.

– Általában elmúlik magától.
– Általában? Úgy érted, rendszeresen fáj a fejed?
– Mióta érdekel ennyire az egészségem, Joao?
– Először a szememre veted, hogy érzéketlen rabszolgatartóként viselkedem, aztán mikor megpróbálok empatikus lenni, az sem tetszik.

– Kezd rendőrségi kihallgatásra emlékeztetni ez a beszélgetés.

Joao felállt, kinyitotta az egyik szekrényt, majd letett a lány elé egy doboz gyógyszert.

– Tessék.

Saffie megtörölte a száját a hófehér textilszalvétával, bekapott egy tablettát, és ivott rá néhány korty vizet.

– Ezzel megvolnánk. Most már beszélhetünk másról?

– Természetesen – dőlt hátra a férfi. – Elhoztad a listát? Szeretném, ha a hétvégén már jobb véleménnyel lennél rólam.

Saffronnak megint az arcába szökött a vér.

– Ha azt hiszed, hogy lelkiismeret-furdalásom van, amiért rabszolgahajcsárnak neveztelek, nagyon tévedsz.

– És ha komolyan gondolom, hogy meg akarok változni?

– Akkor örülhetnek a jótékonyági szervezetek.

– Kezdjük is el!

Joao elgondolkodott. Tényleg képes lenne bármeddig elmenni, csak hogy maga mellett tartsa a lányt?

A válasz egyértelmű volt: igen. Egy kis kellemetlen szúrás a mellkasában arra is emlékeztette, hogy a ragaszkodása egyáltalán nem önzetlen. Amíg térdre nem kényszeríti az apját, akár a holdat is lehozza az égről Saffie kedvéért. Mert szüksége van rá, hogy elérje a célját.

Kinyitotta a tablettát, és végigfutotta a kedvezményezettek listáját. A lány többnyire olyan szervezeteket választott, akik gyerekes családokat támogattak. Újabb szúrást érzett a mellkasában. Vajon el tudná téríteni Saffie-t attól a szándékától, hogy családot alapítson?

– Rendben, elfogadom a listát. Százezer fontot ajánlok fel az összes szervezetnek.

– Az túl sok! – kiáltott fel a lány döbbenten.

– Szerintem ők nem így látják majd. Térjünk rá a következő napirendi pontra.

– Köszönöm, Joao – mondta a lány megilletődve.

– *De nada*. Lássuk, mi vár ránk még ma.

– Vincent Gingham fog hívni fél óra múlva. Az lenne a legjobb, ha...

– Vincent várhat. Megérdemelsz egy kis nassolnivalót. A kedvenc desszertedet rendeltem a Bouillard-tól.

Mintegy varázsütésre felbukkant Joao szakácsa, akit mindenhová magával vitt utazásai során. Egy kis ezüsttálcát tett le Saffie elé, majd olyan hangtalanul távozott, ahogy jött.

– Mire megy ki a játék, Joao? Mi ez az egész?

– Együtt vacsorázunk. Rendeltem neked édességet.

Saffie hitetlenkedve rázta a fejét.

– Ugyan már, Joao. Először az a méregdrága nyakék, most meg ez...

– Csak egy kis desszert, semmi több.

– Ez nem egy kis desszert, hanem huszonnégy karátos arannyal megszórt csokoládémousse a legdrágább londoni cukrászdából. Egyetlenegyszer ettem ilyen, amikor New Yorkban ünnepeltük az Újévet. Akkor is te ragaszkodtál hozzá, hogy megkóstoljam.

Joao megvonta a vállát.

– Úgy gondoltam, megünnepelhetnénk, hogy a maradás mellett döntöttél. A nyakék nem számít, hiszen azt az Archer-projekt lebonyolításáért kaptad, amikor még fogalmam sem volt, hogy dezertálni akarsz. Szóval csak élvezd a mousse-t, és engedd el magad.

A lány a villájára rakott egy falat remegő csokoládékrémet, a szájába tette, majd egy pillanatra lehunyta a szemét. Joaót felizgatta a látvány. Ivott még néhány kortyot a borból, aztán a telefonja

után nyúlt.

Saffie az utolsó cseppig megette a desszertkölteményt, majd nagyot sóhajtva hátradőlt a széken.

– Ez menyeyi volt, köszönöm.

Joao felugrott, hogy a lány ne vegye észre a zaklatottságát.

– Itt tartjuk a videokonferenciát, a lakásban. Szeretném, ha te is jelen lennél, mert akkor Gingham nem beszél annyi zöldséget.

– Úgy gondolod, sikeresen le tudom állítani, amikor lényegtelen dolgokról kezd fecsegni?

– Teljes mértékben.

A lány bólintott.

– Hozom az aktáját.

Joao levette a nyakkendőjét, majd bement a hálósobába. A dél-amerikai médiamogul ki nem állhatta, ha valaki otthoni szerelésben jelent meg egy tárgyaláson, de ez Joaót cseppet sem érdekelt. Már jó ideje ő diktálta a feltételeket, nem a partnerei.

Nem volt ez mindig így. A legádázabb ellenségének sem kívánt olyan gyerekkort, mint amit neki kellett átélnie. Az utcán felnőni maga volt a pokol. Amit nagy nehezen összekoldult, a többi utcagyerek ellopta tőle. Az egyik bandavezérrel véres harcba keveredett, ami majdnem a kezébe került.

Kinyújtotta az ujjait, és a tenyerén végigfutó sebhelyre meredt. Örök nyomot hagyott rajta az a sorsfordító éjszaka. Egy emberbarát orvos mentette meg.

– Joao! Minden rendben?

– Igen, persze – kapta fel a fejét a férfi, és visszament a nappaliba.

Saffron összeresztette, amikor Joao gyengéden megérintette az ajkát.

– Mi az?

– Csak egy kis csokoládé. Gondolom, nem akarsz, hogy Gingham a vacsorád felől érdeklődjön a videokonferencián.

– Tényleg nem – nevette el magát a lány.

Joao tudta, hogy meg kellene őriznie a hidegvérét, de képtelen volt rá. Most, hogy itt állt előtte a lány tágra nyílt, égszínkék szemével, érzéki ajkával...

Nem bírta tovább, magához húzta Saffront. Tudta, hogy amit művel, szembemegy mindennel, amit eddig helyesnek gondolt, de már nem volt visszaút.

Saffie nem tolta el magától. Nem utasította el. Túl régóta tombolt benne a vágy.

Joao átölelte az egyetlen nőt, aki tabu volt a számára – és megcsókolta.

Saffie fejből az összes józan gondolat elszállt. Átengedne magát az érzékeinek. Végre megint elevennek érezte magát, mert Joao életet lehelt belé a csókjával, az érintéseivel.

Semmi, ami az eddigi élete során történt vele, nem fogható ahhoz az élményhez, amit Joao karjai között él át. Marokkóban vagy itt, a férfi dolgozószobájában, mindegy.

Teljes bódulatban viszonzta a csókját. Háta mögött az üvegfal sikamlós, hideg érintése, mellén a férfi forró tenyere. Hallotta, hogy Joao kapkodva veszi a levegőt, és tudta, hogy a férfi is ugyanolyan izgatott, mint ő.

Egymás szemébe néztek. Pont úgy, mint azon a sivatagi éjszakán.

Valójában már az első találkozásukkor tudta, hogy erre a férfira várt egész életében.

Joao felnyögött. Elborította csókjaival a lány száját, nyakát, mellét. Saffie hozzátapadt, és kész volt megint odaadni magát.

– Érints meg, Saffie! – suttogta a férfi.

Miközben a lány tenyere a férfi hasára tapadt, majd egyre lejjebb csúszott, Joao felemelte Saffie szoknyáját, ujjai utat találtak a harisnyán és a szaténbugyin át a lány lángoló, nedves középpontjáig – majd felharsant a videóhívást jelző szignál.

Mozdulatlanná merevedtek. Joao suttogott valamit, amit a lány nem értett, nyilván portugálul beszélt. Saffie látta, mennyire küzd magával. Halvány kísérletet tett, hogy kiszabaduljon az öleléséből.

– Joao, jobb lenne...

– ...ha nem válaszolnánk a hívásra.

Saffie-ban győzedelmeskedett a kötelességtudat. Hirtelen ráébredt, mit művel éppen, és kivel.

A férfi átkozódott az anyanyelvén, majd elengedte. Gyors pillantást vetett a lányra, majd amikor Saffie bólintott, megnyomta a hívásfogadás gombot.

A képernyőn megjelent Vincent Gingham udvariasan mosolygó arca.

A konferenciabeszélgetés sikerrel zárult, Joao újabb szerződést zsebelt be. Saffie azonban még mindig nem tért magához.

– Vissza kell mennem az irodába – mondta, csak hogy kimeneküljön a helyzetből. – Még rengeteg elintéznivalóm van a holnapi utazás előtt.

– Menj csak – felelte a férfi, anélkül hogy felnézett volna az aktákból. – Tíz perc múlva én is lent vagyok.

A lány kitámolygott a lakásból, és kábultan meredt a tükörképére a liftben. Jóságos ég! Joao szabályosan lerohanta! Ő pedig elmondhatatlanul élvezte. Még most is érezte a férfi csókjait a száján, a nyakán, a mellén...

Össze kell szednie magát!

Marokkó óta Joao nem találkozott egyetlen nővel sem. Megszállottként vetette rá magát az Archer-ügyre. Nem vesztegette az idejét szupermodellekre, akiket vacsorameghívásokkal, gálaesteken való részvétellel kellett volna szórakoztatnia. Ehelyett beérte azzal, hogy éjt nappallá téve dolgozott, asszisztensével az oldalán.

Saffie-t hideg zuhanyként érte a felismerés. Joao egyszerűen csak a legkényelmesebb megoldást választotta! Beérte azzal a nővel, aki amúgy is kéznél volt.

Sürgősen ki kell vernie a fejéből az iménti csókokat és érintéseket!

Amikor Joao visszament az irodába, a lány az íróasztalánál ült, és a munkájába mélyedt. Tudomást sem vett a férfi zaklatott fel-alá járkálásáról.

– Milyen volt a találkozó a stylisttal? – kérdezte Joao váratlanul.

Saffie igyekezett közömbös képet vágni.

– Remek, mint mindig.

A férfi sötét nadrágot és karcsúsított borvörös inget viselt. Vonzóbb volt, mint valaha. Saffie belekábult, ha arra gondolt, milyen közel voltak egymáshoz alig egy órával ezelőtt.

Joao bólintott, majd visszavonult a szentélyébe. Az este fennmaradó részében egy halom utasítással látta el az asszisztensét. Mintha csak be akarta volna pótolni azt az időt, amit tiltott csókokra vesztegettek.

Most először fordult elő, hogy Saffie alig várta a munkaideje végét. Pontban kilenckor felpattant az asztal mellől, fogta a táskáját, és bekopogott a főnökéhez elbúcsúzni.

Joao éppen telefonált, de félbeszakította a beszélgetést, hogy elköszönjön a lánytól. Mintha mondani akart volna még valamit, Saffron azonban már sarkon is fordult, és kiviharzott az irodából. Úgy döntött, hazaviteti magát a sofőrjével a chiswicki lakásába, amelyet két évvel ezelőtt vásárolt, hogy a Joaónál keresett temérdek pénzt valami maradandóba fektesse be. A hektikus munkarendje miatt heti két-három éjszakánál többet nemigen szokott itt tölteni. Még szerencse, hogy akadt egy kedves szomszéd, aki a távollétében megöntözte a virágait.

Kevéske szabadidejét többnyire az Oliviera-cég egyik – felsővezetőknek fenntartott – luxusapartmanjában töltötte. Még tartalék ruhatára is volt a céges lakásban, hiszen gyakran előfordult, hogy egy-egy tizenhat órás, stresszes munkanap után ott zuhant be az ágyba, hogy másnap reggel újult erővel vesse bele magát a vállalatért folytatott küzdelembe.

Most céltalanul lődörgött a lakásában, nem tudott mit kezdeni magával. Lélekben még mindig a penthouse-ban volt, Joao karjai között.

Mit nem adna érte, ha valóban ott lehetne! Tudta jól, ha arra kerülne a sor, egy pillanat alatt szélnek eresztene minden józan megfontolást.